

Ļausim Kristus miera sveicienam ienākt mūsu sirdīs!

Ar zvanu skaņām dzimtenes dievnamos, ar pavasarīgu laiku pienākušas Lieldienas. «Kristus ir augšāmcēlies!», tā ticīgie sveicina viens otru svētku rītā. Lieldienu svētki ir pievilcīgi arī tāpēc, ka Kristus augšāmcelšanās sagādā mums iespēju celties jaunai dzīvei. To mums kārtējo reizi atgādina šie Svētki. Kristīgā patiesība par miesas augšāmcelšanos ir brīnišķa un neparasta. Arī vienam no Kristus mācekļiem — Tomam — tā likās nepieņemama: «Ja es neredzēšu, ja es sava pirksta neielikšu naglu rētās, es neticēšu.» Taču tiešā saskarsme ar Kristu novērsa visas šaubas.

Arī tagad daudzi dzīvo līdzīgā noskaņā, — ja neredzēšu, neticēšu. Tā nav kristīga nostāja, ja cilvēks laicīgos labumus stāda augstāk par garīgām vērtībām. Ir izplatīta tendence iekārtot sev paradīzi uz zemes. Nekas nesanāks. To apliecina Dieva vārdi pirmajam cilvēkam: «Vaiga sviedros tev būs savu maizi pelnīt». Tas nozīmē, ka dzīve virs zemes ir jāpieņem tāda, kāda tā ir: ar visu tās bēdīgo īstenību. Grēcīgiem cilvēkiem ar Dieva palīgu dzīves krustaceļš būs vieglāk ejams. Cīņa ar ļaunumu ir smaga, bet ne bezcerīga. Pie Dieva turoties, dzīves pārbaudījumus izturēsim.

Baznīca māca pazīt Dievu, skaidro ticības patiesības, svētos Rakstus, aicina dzīvot saskaņā ar Radītāja likumiem, no kuriem vissvarīgākais ir Dieva un līdzcilvēku mīlestības bauslis. Pēc augšāmcelšanās Jēzus teica apustuļiem: «Miers jums». Ļausim Kristus miera sveicienam ienākt mūsu sirdīs. Cik laimīgi būtu cilvēki, ja pasaulē valdītu šis Dieva miers.

*Vēlu visiem priecīgus,
Dieva žēlastībām bagātus
Lieldienu svētkus.*

**Onufrijs Pujats,
Vārkavas, Jasmuižas, Znotiņu
Romans katoļu draudzes prāvests**

Sešu garīdznieku dzimta

Prāvests Onufrijs Pujats 1999. gadā nosvinēja priesterības 40 gadu jubileju. Pēdējie 25 gadi no tiem pavadīti, kalpojot Vārkavas baznīcas draudzē.

Par savu dzīvi prāvests stāsta:

— Mana dzimtā vieta ir Rēzeknes apriņķa Nautrānu draudzes Lielo Pujatu sādžā ar vairāk nekā 20 viensētām. No tām tagad palikusi tikai mūsējā, starp diviem gleznainiem ezeriem un tuvējo kapsētu, kur mūs vienmēr gaida mīļie vecāki. Viņiem mēs bijām astoņi bērni: četri brāļi un četras māsas. Kara laikā divas jaunākās māsiņas saslima. Viena nomira, otra izdzīvoja un kļuva par divu priesteru māti. Tēva brālis arī bija priesteris. No viņa mantojumā saņēmām garīgo literatūru, kuras, bet galvenokārt — dziļi ticīgo vecāku reliģiskās audzināšanas rezultātā mēs, visi četri brāļi, iesākām ceļu uz priesterību. Piecdesmitajos gados padomju režīms nikni apspieda baznīcu. Manu vecāko brāli, tagadējo kardinālu, vēl paspēja iesvētīt par priesteri, otru brāli un mani iesauca armijā, jaunāko brāli vispār atskaitīja no garīgā semināra. Un tā, «zem presinga» līdz pat atmodas laikiem pagāja mūsu dzīves labākie gadi.

Tomēr no mūsu dzimtas cēlušies seši garīdznieki. Paldies Dievam par visu.

Uz jautājumu, cik nozīmīgi prāvestam ir tas, ka viņa brālis Jānis Pujats ir iecelts kardināla godā, Onufrijs Pujats atbildēja:

— Mūsu arhibīskapa — metropolīta Jāņa Pujata uzņemšanu Romas katoļu Baznīcas kardinālu kolēģijā man grūti komentēt, jo viņš ir mans miesīgais brā-

● **Priecīgus Lieldienu svētkus vēl Vārkavas baznīcas prāvests Onufrijs Pujats.** Foto: M.Rukosjevs

lis. Šis negaidītais, savīļņojošais notikums lai runā pats par sevi. Brālim Kardinālam vēlam ar Dieva palīgu ilgus gadus sekmīgi vadīt mūsu Māras zemes baznīcu un ticīgo tautu.

Vārkavas baznīca svētās Trīsvienības godam celta 1877. gadā. Jaunieceltajam prāvestam Onufrijam Pujātam ar toreizējā kardināla Julijana Vaiвода svētību vajadzēja rīkot baznīcas simtgades svinības. Baznīcā tika veikts plašs remonts un citi sagatavošanas darbi. Bet par bērnu un jauniešu iesaistīšanu procesijās no pastāvošās varas nācās arī smagi ciest. Tagad neviens neliek šķērslī ceļā uz baznīcu, taču Vārkavas draudzes locekļu skaits vismaz desmitreiz samazinājies. Vecie nomiruši, jaunie aizbraukuši. Arī nokļūšana uz baznīcu apgrūtināta, jo svētdienās nekursē autobusi. Znotiņu draudze mazāka, bet draudzīgāka,

teica prāvests. Svētdienās nelielā baznīcā ir pilna. Tomēr, pateicoties ticīgo atbalstam, baznīcas tiek uzturētas kā nākas. Vārkavas draudzē ieviesta tāda kārtība, ka baznīcu katru nedēļu pēc kārtas uzkopj citas sādžas iedzīvotāji. Prāvests uzteica uzticīgo un darbīgo baznīcas saimnieci Helēnu Birkuli, kura ļoti daudz darba ieguldījusi baznīcas kopšanā. Viņš pieminēja katehēti Evitu Kušīņu, kura vietējās skolās teicami veic jaunās draudzes sagatavošanu pirmajai Komūnijai, organizē svētkoļojumus, rūpējas, lai draudzes pārstāvji godam piedalītos adorācijā Aglonas bazilikā. Tāpat uzslavēja mūziķus Bonifāciju Lazdānu, Jāni Teļņu, Ilzi Rožinsku, kuri gādā, lai draudze baznīcās kori ar skanīgām dziesmām papildinātu dievkalpojumus.

Veltot apsveikuma vārdus «Novadnieka» lasītājiem Kristus Augšāmcelšanās svētkos, prāvests Onufrijs Pujats teica, ka šogad svētku prieku aptumšo skumjais notikums — Preiļu dekanāta dekāna Jāzeps Gugāna aiziešana mūžībā. Viņš augstu novērtēja dekāna darbaspējas, prasmi teikt interesantus sprediķus, rūpes par baznīcas īpašumu atgriešanu. Preiļu dekanāts Latvijā vienīgais, kurā darbojās viens dekāns un viens prāvests, bet ir daudzas baznīcas un lielas draudzes. Dekāns Jāzeps Gugāns strādāja līdz pēdējai dienai, vēl baznīcas dārzā plānoja Lieldienu procesijas gaitu.

Mums, priesteriem, ir tāda nostāja, — strādāt, kamēr kritam, jo nav, kas mūs aizvietotu, un jaunie garīdznieki izvēlas darbu lielās draudzēs, pilsētās, ar skumju noti sarunu noslēdza Vārkavas baznīcas prāvests Onufrijs Pujats.

L.Rancāne